(1) ולקח הכהן מדם החטאת שתהא קבלה לשם חטאת ואשכחן שחיטה וקבלה זריקה מנלן דאמר קרא (2) וכפר עליו הכהן מחטאתו [א] שתהא כפרה לשם חטאת אשכחן שנוי קדש שנוי בעלים מנלן אמר קרא עליו (א) עליו ולא על חבירו אשכחן למצוה לעכב מנלן כדאמר רב הונא בריה דרב יהושע חטאת חטאתו הכא נמי חטאת חטאתו אשכחן מצוה בשנוי קדש וזריקה בשנוי בעלים בין למצוה בין לעכב בכל עבודות [ב] בשנוי קדש ובשאר עבודות בשנוי בעלים בין למצוה בין לעכב מנלן אמר ר' יונה אתיא מחטאת נזיר דכתיב (3) והקריב הכהן לפני ה' (ב) ועשה את חטאתו ואת עולתו שיהו כל עשיותיו לשם חטאת אשכחן [ג] שנוי קדש שנוי בעלים מנלן (א) [ד] (אם אינו ענין לשנוי קדש [ה] תניהו ענין לשנוי בעלים אשכחן למצוה לעכב מנלן) אמר רב הונא [בריה דר"י] חטאת חטאתו מתקיף לה רבינא אלא מעתה עולת עולתו מאי דרשת ביה ולרבינא מנחת מנחתו נסך נסכו מאי דרשת בהו ההוא (ג) מבעי ליה מנחתם ונסכיהם בלילה מנחתם ונסכיהם אפי' למחר אלא עולת עולתו מאי דרשת (ב) בהו ותו מי גמרי מהדדי חטאת חלב מחטאת נזיר לא גמרה שכן יש עמה דמים אחרים חטאת נזיר מחטאת חלב לא גמרה שכן כרת אלא אמר רבא אתיא מחטאת מצורע דכתיב (4) ועשה הכהן את החטאת (ד) שיהו כל עשיותיו לשם חטאת ואשכחן שנוי קדש שנוי בעלים מנליה אמר קרא (4) וכפר על המטהר וגו' (ה) על המטהר זה ולא על המטהר חבירו ואכתי מי ילפא מהדדי חטאת חלב מחטאת מצורע לא ילפא שכן יש עמה דמים אחרים חטאת מצורע מחטאת חלב לא גמרה שכן כרת מחדא לא אתיא תיתי חדא מתרתי בהי לא לכתוב [לא לכתוב] רחמנא בחטאת חלב ותיתי מהנך מה להנך שכן יש עמהם דמים אחרים לא לכתוב רחמנא בחטאת נזיר ותיתי מהנך מה להנך שכן אין להן שאלה לא לכתוב רחמנא בחטאת מצורע ותיתי מהנך מה להנך שכן אין [ו] באין בדלות אלא אמר קרא (5) זאת התורה לעולה ולמנחה וגו' הקישו הכתוב לשלמים מה שלמים בין שנוי קדש בין שנוי בעלים בעינן לשמן למצוה אף חטאת [ז] בין שנוי קדש בין שנוי בעלים בעינן לשמן למצוה הילכך מצוה משלמים והנך קראי לעכב ואשכחן חטאת חלב דכתיב בה לחטאת

ולקח הכהן. לשון קבלה הוא: **וכפר.** היינו בזריקה. הולכה לא אצטריך קרא דבכלל קבלה [ח] היא מתרבויא ליה: **אשכחן למצוה כו'.** ואי קשיא מצוה מהיקשא דזאת התורה משלמים אתיא כשאר כל הזבחים אין הכי נמי ומסקנא מהתם יליף לה לקמיה ומעיקרא הוא דמהדרינן דנכתבו כולהו בגופיה: **כדאמר רב הונא כו'.** לקמן בשמעתין: **חטאתו.** וכפר עליו הכהן מחטאתו (כשזרק דמו לשמו חטאת חטאתו) מדהוה ליה למכתב מחטאת וכתיב וי"ו יתירא למדרש בה לשם בעלים: **אשכחן מצוה בשנוי קדש.** בכל עבודות וזריקה אשכחן בה מצוה ועכוב בשנוי בעלים דהאי מחטאתו נמי [ט] בזריקה כתיב שהיא הכפרה [י]: **לעכב בכל עבודות בשנוי קדש.** שלא למדנו לאחד מהן ושאר עבודות לבד מזריקה בשנוי בעלים בין למצוה בין לעכב מנלן: **שיהו כל עשיותיו לשם חטאת.** ולמצוה לא אצטריך קרא דהא נפקא לן משאר חטאות והאי לעכובא: [ה"ג בס"א] [יא] **אשכחן שנוי קדש שנוי בעלים מנלן** [יב]: **אמר רב הונא כו'.** גבי נזיר כתיב ועשה את חטאתו ואת עולתו הרי [יג] למצוה וכשלמים מה שלמים לא חלקת בהן בין זריקה לשאר עבודות בשנוי בעלים למצוה אף חטאת לא תחלק בין זריקה לשאר עבודות לעכב הרי לך מצוה ועכוב בין בשנוי קדש בין בשנוי בעלים כך נ"ל וכן יש לפרש גבי חטאת מצורע לקמן נ"ל: **ולרבינא.** דלא קשיא ליה אלא עולת עולתו מנחתו ונסכו דכתיבי נמי גבי נזיר אמאי לא קשיא ליה: **ההוא מיבעי ליה.** כי היכי דדרשינן לכל מנחתם ונסכיהם [יד] בלילה ואפילו למחר שיוכשרו לבא למחר (ג) לבא בלילה הכי נמי דרשינן להאי ועשה את מנחתו כל זמן שיעשנו הוא קרוי מנחתו ונסכו של זה אע"פ שלא קרבו עם זבחו: **מי גמרי.** שאר חטאות וחטאת נזיר מהדדי דתמצי לומר חד למצוה וחד לעכב. סתם חטאת קרי חטאת חלב משום דשכיחא טפי: **שכן כרת.** מכפרת על חייבי כרת אלמא לא גמרי מהדדי וכיון דלא גמרי מהדדי תרווייהו למצוה אצטריכו: **ואשכחן שנוי קדש.** ולעכב דהא נפקא לן מצוה לעיל בשאר חטאות: **וכפר על המטהר.** סיפיה דועשה הכהן את החטאת הוא ועל המטהר אכולהו עשיות קאי: **ותיתי מהנך.** נזיר ומצורע: **שאלה.** נזיר נשאל לחכם ועוקר נזירתו ופטור מן הקרבן: **שכן אין** [טו] **באין בדלות** גרסי'. שאין חטאות [טז] יורדות בעניות להביא עוף: **והנך קראי לעכב.** וכשלמים מה שלמים לא חלקת בהן למצוה אף חטאת לא תחלוק בו לעכב וכיון דכתיב עכובא בזריקה אתיא להו לכולהו עבודות בהך דרשא מהיקשא דשלמים: **אשכחן חטאת חלב דכתיב ביה לחטאת.** ושחט אותה לחטאת בסתם חטאת כתיב (ד) אם [יז] נפש כי תחטא וגו': חטאת

זריקה מנלן מוכפר עליו הכהן מחטאתו. הרבה יש תימה דהני קראי דשחיטה וקבלה ושחט אותה לחטאת ולקח הכהן כתיבי בסתם חטאת כגון חטאת חלב בפרשת ויקרא גבי כשבה והאי קרא דוכפר עליו הכהן מחטאתו כתיב בחטאת דשמיעת קול וביטוי שפתים אבל בחטאת חלב לא כתיב מחטאתו אלא על חטאתו כתיב ובתורת כהנים (ו) באותה פרשה עצמה דחטאת חלב דריש מקרא דמחטאתו אע"ג דלא כתיב בההיא פרשתא וזהו תימה דשביק קרא דעל חטאתו דכתיב בההיא פרשתא ושמא משום דעל חטאתו לאחר הקטרת אימורים הוא דכתיב אבל תימה דלקמן משמע דכל הני קראי דהכא בחטאת חלב כתיבי דקאמר אשכחנא חטאת חלב אבל חטאת דשמיעת קול וביטוי שפתים מנא לן וי"ל דהכי קאמר לקמן אשכחנא חטאת חלב עכובא שחיטה וקבלה בשנוי קדש ושאר עבודות נילף כדאמר לעיל מה שלמים לא חלקת בין זביחה לשאר עבודות למצוה אף כאן לא תחלוק לעכב וקבלה נמי לא הוצרך לכתוב אבל שמיעת קול מנא לן דאע"ג דכתיב ביה וכפר עליו מחטאתו ודרשינן לעיל לשם חטאת היינו שנוי קדש בזריקה ולא חלקת לא נימא בזריקה לפי שהיא עיקר כפרה ושנוי בעלים בחטאת חלב נגמר משמיעת קול דליכא פירכא וי"מ דמחטאתו דקאמר היינו בשעיר נשיא דכתיב ביה נמי מחטאתו וקאי [יח] גם אחטאת חלב וקשה דכתיב לאחר הקטרת אימורים נראה לי. ברו"ך. ועוד נ"ל דלא הוה מצי למדרש מוכפר על חטאתו אשר חטא דכתיב בחטאת חלב משום דהכי קאמר על פשעו אשר חטא [יט](ולא בשמיעת קול מיירי בחטאת קרבנו) ולא משעיר נשיא דכתיב מחטאתו ונסלח לו והיינו מפשעו וחטאתו שלו ונסלח לו אבל בשמיעת קול לא כתיב זה [כ] ולא זו אלא מחטאתו היינו מקרבנו. ברו"ך:

וזריקה בשנוי בעלים בין למצוה בין לעכב. תימה דמהאי קרא וכפר [כא] עליו הכהן מחטאתו דרשינן תרווייהו זריקה בשנוי קדש ושנוי בעלים ואם כן מחטאת חטאתו תיפוק ליה נמי עכובא בשנוי קדש כמו בשנוי בעלים דאתרווייהו קאי:

ועשה את חטאתו שיהו כל עשיותיו לשם חטאת אשכחנא שנוי קדש שנוי בעלים מנ"ל אמר רב הונא בריה דרב יהושע חטאת חטאתו. כך גירסת הקונטרס ולגירסא זו מוקי ברישא לעכב בשנוי קדש קודם שנעמיד למצוה בשנוי בעלים באם אינו ענין ואינו משמע כן בכולי פירקא לעיל גבי שלמים ופסח דקאמר אשכחנא שנוי קדש שנוי בעלים מנא לן ומוקי ברישא בשנוי בעלים באם אינו ענין קודם שיעמיד קרא לעכב ומיהו י"ל דשאני הכא דכבר אשכחנא קרא לזריקה בשנוי בעלים ואית ספרים דגרסי אם אינו ענין לשנוי קדש דנפקא ליה מהתם תניהו ענין לשנוי בעלים אשכחנא למצוה לעכב מנא לן אמר רב הונא בריה דרב יהושע חטאת חטאתו ולגירסא זו לא צריכינן תו לקרא דלעיל בזריקה וניחא נמי הא דגרסינן לעיל כדאמר רב הונא בריה דרב יהושע חטאת חטאתו דמשמע דעיקר מילתא לא אתמר אההיא והיינו משום דלבסוף לא קיימא: **מנחתם ונסכיהם בלילה מנחתם ונסכיהם אפי' למחר.** לאו מהאי קרא [כב] [קדרים]: **הילכך מצוה משלמים והנך קראי לעכב.** וא"ת למה לי למכתב בכולהו לכתוב בהך [כג] ואיך כולהו אתו מדכתיב זאת תורת החטאת אחת לכל החטאות כדלקמן (דף ט:) בשמעתא דמבוג ויש לומר דבמסקנא

מסורת הש"ס

א) [לעיל ג: ז:. פסחים סב.], ב) ירוש' פסחים פ"ה ה"ב, ג) לקמן פד. מנחות מד: תמורה יד. [נב. תענית ב:], ד) ת"כ מצורע פ"ג הי"ג, ירוש' פסחים שם, ה) ירוש' פסחים שם., ו) עי' ויקרא חובה פר' י פי"ז:

הגהות הב"ח

(א) גמ' שינוי בעלים מנלן (אם אינו ענין וכו' מנלן) תא"מ. ונ"ב רש"י לא גרס ליה אלא ה"ג אשכחן שינוי קדש שינוי בעלים מנלן אמר רב הונא כו': (ב) שם עולתו מאי דרשת ביה ותו: (ג) רש"י ד"ה ההוא וכו' למחר או לבא: (ד) ד"ה אשכחן וכו' כתיב (ויקרא ד, כז) ואם נפש אחת תחטא:

מוסף רש"י

מנחתם ונסכיהם. בפרשת פנחס כתיב בכולהו מנחתם ונסכיהם לפרים וגו' לומר לך מנחתם ונסכיהם אפילו [וכו'] (תמורה יד. עפ"י שיטמ"ק). ונפקא לן מהא דאמר מר ומנחתם ונסכיהם יתירי דכתיבי בקרבנות החג להכי כתיבי (לקמן פד.) **בלילה.** דאע"פ שמקריבין הקרבנות ביום יכולין להביא המנחות והנסכים בלילה (תענית ב:) **בלילה.** דמנחת נסכים קריבין בלילה, ואי קשיא הא אמרינן בהקומץ [רבה] דברים שדרכן ליקרב ביום וקחשיב מנחת נסכים, מפרש לה בפרק יש קרבנות במסכת תמורה (דף יד.) דהא דקתני ביום בנסכים הבאים עם הזבח והא דקתני בלילה בנסכים הבאין בפני עצמן, כגון שהביא זבח בלא נסכים ולאחר זמן הביא הנסכים בפני עצמן, יכול להביאן בלילה (מנחות מד:) **מנחתם ונסכיהם אפי' למחר.** אם קרב הקרבן בזמנו ואפי' מכאן ועד עשרה ימים (תמורה יד.) **אפילו למחר.** אם הביא היום זבח יכול להקריב נסכיו למחר ובלבד שלא יקדשו בכלי מאתמול, דאי קדשי נפסלין בלינה כדתניא במסכת מעילה (ט.) קדשו בכלי הוכשרו ליפסל בטבול יום ובמחוסר כפורים ובלינה (מנחות מד: ובעי"ז שם נב.) **שכן יש עמה דמים אחרים.** גרסינן. חטאת נזיר יש עמה דם עולה ואשם הבאים עמה, וחטאת חלב באה יחידה (כת"י פריס):

שינויי נוסחאות

א] נ"א על חטאתו (כי"צ). ועי' בתוס': ב] בכל עבודות ליתא בכה"י ובד"י: ג] בכי"מ וכי"ל וד"ו ב' וג' ליתא תיבות אשכחן כו' בעלים מנלן. ובכל הנ"ל איתא ההמשך אם אינו ענין וכו'. וזו הגי' הראשונה בתוס' שהביאו בשם רש"י. ולפנינו ובד"ו א' הובאו שתי הנוסחאות בחדא מחתא, ויש למחוק אחת מהן, והש"מ והב"ח ובה"ז הכריעו כגי' רש"י ולכן מחקו אם אינו ענין וכו': ד] הסוגריים נעשה ע"פ הש"מ ובה"ז, וראה באות ג: ה] קדש דנפקא ליה מהתם (כי"מ וכי"צ). וכ"ה בתוס' שם ובתוס' שבש"מ: ו] נ"א שכן אלו באין (כי"מ). ואפשר שרש"י בא לאפוקי מגי' זו. וגי' כי"מ צריך לפרש שכן אלו באין בדלות כמו בעשירות: ז] נ"א אף כל (כי"צ). וכ"ה לעיל ז ע"ב: ח] קבלה רבינן ליה כצ"ל (*ש"מ): ט] תיבת נמי נמחק (*ש"מ): י] נ"א עיקר הכפרה (כתי"י): יא] התיבות שבסוגריים ליתא בכתה"י ודפ"י, ובה"ז הוסיפן כנר' מחמת אריכות הליטוט מהגמ'. תיבת בס"א לכאורה מיותר ומטעה, אך בבה"ז הגיה גם שתיבת מנלן הוא ס"ד (שלא כבדה"י), ואפשר שהבין שרש"י פירש שתי הנוסחאות (שבאות ג). ול"צ: יב] בכי"פ ובד"ו אין זה ס"ד, אלא הד"א, וראה באות יא: יג] מתיבת הרי עד סה"ד ליתא בכתה"י, וכן מחקו הש"מ. ולפ"ז למידין לעכב מסברא דכיון דגלי גלי וכמו שפי' התוס' בש"מ. ועי' באחרונים מה שפירשו בכוונת רש"י בזה: יד] נ"א ונסכיהם דכתיב גבי קרבנות החג מנחתם ונסכיהם בלילה ואפילו למחר שיוכשרו לבא בלילה ולבא למחר הכי נמי דרשינן האי להכי ועשה וכו' (עפ"י כתה"י וש"מ). בכתה"י ליתא ואפילו למחר: טו] בד"ו רפ"ב שכן הן. ובש"מ ובה"ז הגיהו כלפנינו. וראה אות ו: טז] צ"ל חטאותם (ש"מ). נ"א חטאות חלב ונזיר (הגרי"ב): יז] נ"א כתיב בו נפש (כי"י). וכן בש"מ מוחק תיבת אם: יח] וגבי חטאת חלב הוא דכתיב כו' כצ"ל, פי' על חטאתו כתיב גבי כשבה (דנשיא) ומחטאתו כתיב בשעיר נשיא (צ"ק): יט] בש"מ מוחק מה שבסוגריים, אך בצ"ק ובח"ג מחקו רק תיבות בשמיעת קול. ולע"ד אולי יש להגיה ולא כשמיעת קול דמיירי בחטאת קרבנו: כ] צ"ל לא זה (ש"מ): דהיינו לא אשר חטא ולא ונסלח לו (צ"ק) כא] צ"ל דוכפר (ש"מ): כב] קרא לחוד נפקא, [illegible]

תורה אור

1. וְלָקַח הַכֹּהֵן מִדַּם הַחַטָּאת בְּאֶצְבָּעוֹ וְנָתַן עַל קַרְנֹת מִזְבַּח הָעֹלָה וְאֶת כָּל דָּמָהּ יִשְׁפֹּךְ אֶל יְסוֹד הַמִּזְבֵּחַ: ויקרא ד, לד
2. וְאֶת כָּל חֶלְבּוֹ יַקְטִיר הַמִּזְבֵּחָה כְּחֵלֶב זֶבַח הַשְּׁלָמִים וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן מֵחַטָּאתוֹ וְנִסְלַח לוֹ: ויקרא ד, כו
וְאֶת הַשֵּׁנִי יַעֲשֶׂה עֹלָה כַּמִּשְׁפָּט וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן מֵחַטָּאתוֹ אֲשֶׁר חָטָא וְנִסְלַח לוֹ: ויקרא ה, י
3. וְהִקְרִיב הַכֹּהֵן לִפְנֵי יְהוָה וְעָשָׂה אֶת חַטָּאתוֹ וְאֶת עֹלָתוֹ: במדבר ו, טז
4. וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶת הַחַטָּאת וְכִפֶּר עַל הַמִּטַּהֵר מִטֻּמְאָתוֹ וְאַחַר יִשְׁחַט אֶת הָעֹלָה: ויקרא יד, יט
5. זֹאת הַתּוֹרָה לָעֹלָה לַמִּנְחָה וְלַחַטָּאת וְלָאָשָׁם וְלַמִּלּוּאִים וּלְזֶבַח הַשְּׁלָמִים: ויקרא ז, לז

ליקוטים

מנחתם ונסכיהם בלילה כו'. נ"ל דלכתחילה יש להביא נסכים עם הזבח, דאי מביא בלילה אין יכול לומר שירה כדאמרינן בפ"ב דערכין מה כפרה ביום אף שירה ביום, ולמחר נמי אם מביאה מבעיא לן התם אם טעונין שירה כו' ולא איפשוט. והא דאמר ר"מ התם דשיר מעכב הקרבן היינו בנסכים הבאין עם הזבח שקרבו בשעת שחיטת הזבח דאין קרבין אלא ביום כדאמר' בפ"ב דתמורה ואותן טעונין שירה. ואפילו את"ל דבאין בפני עצמן טעונין שירה מ"מ טוב שיביאם עם הזבח כדי שיאמרו אאכילה ושתיה כדאמר' התם בערכין או דלמא אאכילה ושתיה אמרה אשתיה לחודיה לא אמרה. וההיא דמביא אדם זבחו היום ונסכו מכאן עד י' ימים משמע דלכתחלה יכול לעשות כן, הני מילי בקרבן יחיד דאין טעון שירה דאין אומרים שירה אלא על קרבן צבור הקבוע להם זמן כדמוכח התם בערכין. (תוס' ר"ה דף ל ע"ב)

שיטה מקובצת

אשכחן למצוה. [נ"א כאן חסר שורה שלימה מהתחלה ועוד משורה שניה כמה תיבות, רק הענין מובן למעיין כדמוכח בסמוך. וא"ת למצוה תיפוק ליה מהיקשא דשלמים דהא כתיב בהדיא בקרא לחטאת. וי"ל (דלא) [דלא"ה] ולמסקנא מהתם יליף, אלא מעיקרא [הוא דמהדרינן] לאשכוחי קרא בגופיה. כך פרש"י. ומורי פירש דס"ד דלמלודא דהיקשא לא הוי לענין פסח וחטאת [כיון דלאין באים בנדר ונדבה] ולא הוי [דומיא] דשלמים אלא דבר שבא בנדר ונדבה דומיא דשלמים, ומ"מ כי לא משכח קרא בגופייהו מסיק [דלמצוה] מהיקשא נפיק כיון דשלמים למצוה נפקא ממילא שפתיך ניחא טפי לאוקמי הסיקש לגמרי למצוה ועיכובא נפקא לן מקראי דכתיבי בגופייהו (תוס' אחרות): **שנאמר** וכפר עליו הכהן. גבי חטאת דשמיעת הקול כתיב (ויקרא ה). תימה אמאי שביק קרא דוכפר עליו הכהן על חטאתו אשר חטא דכתיב גבי חטאת חלב או מוכפר עליו הכהן מחטאתו דכתיב גבי שעיר נשיא. וי"ל דההוא בחטאת קא מיירי ולא בקרבן חטאת, [דוכפר] על חטאתו אשר חטא כד[לא] מיירי בקרבן: ה"ג רש"י ועשה כו' שיהו כל עשיותיו לשם חטאת ואם אינו ענין למצוה לשינוי קודש [דהא] נפקא מהתם תנהו ענין לעכב בשינוי קודש. אשכחן שינוי קודש בין למצוה בין לעכב, שינוי בעלים בין למצוה בין לעכב מנלן, אמר רב הונא אתיא חטאת חטאתו [דמשמע שינוי בעלים למצוה] וכיון דגלי גלי ומשתמע בין למצוה ובין לעכב. וקשה דמיד דשמעינן שינוי קודש למצוה הוי לן לאהדורי שינוי בעלים למצוה ולאהדורי [אח"כ] אשינוי קודש לעכב. כי כך שיטת התלמוד בכל הסוגיא לאוקמי מצוה בשינוי בעלים קודם שנדע עיכובא בשינוי קודש. לכך נראה [דגרסי' אם] אינו ענין בשינוי קודש דנפקא לן מהתם תנהו ענין בשינוי בעלים, אשכחן למצוה בין בשינוי קודש בין בשינוי בעלים לעכב מנלן בין בשינוי קודש בין בשינוי בעלים, אמר רב הונא אתיא חטאת חטאתו דמשמע לעכב בשינוי בעלים ונפקא לעכב בשינוי קודש הכי כה] דחטאת חטאתו לא משמע אלא בשינוי בעלים דוקא הואיל ופשטא דקרא משתמע שינוי קודש הוי מוקמינן ליה בשינוי בעלים ואם אינו ענין קרא דחטאת קאי אשינוי בעלים וכ"ש בשינוי קודש [דחטאת] חטאתו משמע לעכב וקאי אתרוייהו: **ההוא** מיבעי ליה. עיין בהשמטות בסוף המסכת: **אלא אמר רבא אתיא** וכו'. אשכחן שינוי קודש בין למצוה בין לעכב, שינוי בעלים מנלן בשאר עבודות בין למצוה בין לעכב. כך פי' רש"י. ולא נהירא, חדא דקודם היה לנו להעמיד הפסוק בשינוי בעלים למצוה משינוי קודש לעכב, כמו שהקשיתי לעיל. ועוד דמה הרויח רבא למימר (חטאת) [אתיא מחטאת] מצורע הלא חטאת נזיר לא סלקינן מינה אלא מכח (הני) [הך] פירכא כו] דמה לחטאת נזיר שכן יש (עמהם) [עמה] דמים אחרים והוא חושש כז] ומביא עמו חטאת מצורע דשייך למיפרך הכי. לכן נראה לפרש דאינו חוזר מקרא דנזיר רק מחטאתו חטאתו משום קושיא דרבינא, [illegible]

כו] בכת"י כתוב הני פירכי, ולפו"ז צריך היה להוסיף כאן גם פירכא דמה לחטאת חלב שכן בכרת, ול"ע: כז] תיבת חושש בכת"י קרוע, ומשמע קצת שם דגרסי' חוזר: